

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΥΪΛΙΑΜ ΧΟΛΜΕΡ

Η συνταραχτικές πληροφορίες της «Αστυνομικής Έπιθεωρήσεως» του Βερολίνου. Ο «κόρμας άνθρωπος» και τα κατορθώματά του. Ο «αθάνατος» των Γερμανών στρατιωτών. Η ιδιοτροπία του ΟυΪλλιαμ Χόλμερ. Πώς έμπλεξε σε μία παράξενη ύπνεοσι. Τò ταξείδι του στο Βερολίνο. Η δολοφονία του φόν Μπρέντφο. Η καταδίκη του Άγγλου μυστικού πράκτορος, κλπ. κλπ.

ΙΑ από τις πιο δραματικές περιπέτειες των Άγγλων κατασκόπων, είνε κι' αυτή που θα σας διηγηθούμε πιο κάτω. Την αναφέρει σε μία συνταραχτική καμπάνια του ο Γάλλος δημοσιογράφος Ζ. Β. Λακρουά. Πρόκειται για τη δολοφονία του Άγγλου μυστικού πράκτορος ΟυΪλλιαμ Χόλμερ. Αυτή η ιστορία βρισκται γραμμένη με κάθε λεπτομέρεια σ' ένα ιδιαίτερο τμήκος της «Αστυνομικής Έπιθεωρήσεως» του Βερολίνου κ' αρχιθός στο τμήκος του Δεκεμβρίου του 1915. Από εκεί την πήρε ο κ. Λακρουά και την έφερε πάλι στη δημοσιότητα, τώρα που όλα τα κράτη εξοπλίζονται κ' έχει αρχίσει να 'ξεί η κατασκόπια.

Ίδωθ λοιπόν τ' γραφά ο Παρισινός ρεπόρτερ γι' αυτόν τόν Άγγλο κατασκόπο, τόν κόρματο άνθρωπο, καθώς τόν είχαν αποκαλέσει οι συνάδελφοί του :

«Κάθε μέρα, γραφά ο Λακρουά, τουφεκιζόταν κι' από ένα μυστικό πράκτορο. Στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στις ναυτικές βάσεις, στο μέτωπο, οι κατασκόποι πληθύναν με τη ζωή τους μηχανοραφίες τους. Η Μυστική Υπηρεσία είχε αποτύχει κατά τις λειτουργίες αξιοσημείωμα κι' ότι οι άνθρωποι της ήταν τιμωρά αποφασισμένοι στην εξιτηρήματα τών συμπεριόντων της Γερμανίας. Με τόν ίδιο όμως πεισμα έφαισε κι' η Γάλλική κι' η Άγγλική αντίκατασκόπια. Άν οι Γερμανοί είχαν την προφιλάν Ντότορ, οι Άγγλοι είχαν τόν ΟυΪλλιαμ Χόλμερ κ' οι Γάλλοι τόν «Χ. 53». Όστόσο, αυτός ο Χόλμερ δέν στάθηκε τυχρός. Αυτός ο κόρματος άνθρωπος» έπεσε θύμα της τόλμης του και της τρελλής επιθυμίας του να παίξει πάντα με τόν κίνδυνο. Οι Γερμανοί τόν εχθρούνοντοσαν όπως τόν διάβολο. Κι' όλοι οι στρατιώτες του Κόλμερ στά γραμμάτα τους ανέφεραν με τρόμο τόν θανάτο του. Δέν είχαν επιστολή σ'αυτήν στους αξιοματικούς τους και στην τύχη του. Άρκοδος μία κανονήγια αποστολή του Άγγλου κατασκόπου, για να τούς στείλη μια βροχή από βόμβες στα χαρακώματα ή να τούς θάψη ζωντανούς στις υπόγειες στοές τών εργοστασίων, που έφτιαζαν πυρομαχικά. Γι' αυτό, όταν έμαθαν τόν θανάτο του, ανέπνευσαν μ' άνακούσια και διάβασαν άπληστα κάθε λεπτομέρεια για τη δράσι του και για τις τελευταίες στιγμές του. Όριστο λοιπόν ποά ήταν ή μοιραία περιπέτειά του, που τόν έκανε να πέση νεκρός από τις σφαίρες τού άποστάματος.

Στις αρχές του Νοεμβρίου του 1906, ο ΟυΪλλιαμ Χόλμερ βρισκόταν στο Παρίσι. Είχε ζητήσει μια δολιομέρη άδεια γιά να ξεκουραστή και να άσασκεδάσει με τη φίλη του. Κανείς, φυσικά, δέν τόλμησε να τού την άρνηθή. Έτσι ο Χόλμερ κάθε βράδυ ξενυχτούσε στη Μοναχότρε, γλιτώνοντας σαν Άμερικανός και πρίγαντα τή εξημερήσιατά να κοιμηθι εύχαριστημένος. Έκανε, όπως έλεγε, μια θεατρικά κατά της νεφρασθενίας του. Κι' αλήθεια, θύα έτιγχε να ζήσουν αυτά τά αιματηρά γεγονότα τού πολέμου και να δούν με τά μάτια τους τις άνατριχιαστικές σκηνές τών σφωράξεων, δέν μπόρεσαν ποτέ πειά ν' άνακησούν την ψυχική τους ηρεμία. Είχαν καταστραφή. Είχαν γίνει ανθρώπινα κωμείλια. Γι' αυτό κι' ο Χόλμερ, φοβούμενος μην πάθει κι' αυτός τόν ίδιο, κάθε τόσο άπεσφουτο λίγες μέρες από την περιτριαιωδή ζωή τών κατασκόπων και διασκεδάσε σαν ένας φίλσοχος άσός.

Μιά νύχτα όμως, στο «Γαλάζια Δοιναβά», τού έκανε έντύπωση μια πετροβάνη Ρωσίδα, γοητευτικής όμορφιάς. Ήταν βέβαιος ότι έλεγε δη κι' άλλους αυτή η γυναίκα. Η πληροφορία τους τού έδωσε δέν τού γκαρδόν τού κέντρου δέν τών ικανοποίησαν καθόλου. Όλες ή Ρωσίδες, όταν τούσαν μακριά από την πατρίδα τους, είνε κόρησις και προχηραιοσες. Για να εξοικονομήσουν λοιπόν την πραγματική ταυτότητά της, έπειδιώε να την γνωρίσει και χόρεψε μαζί της μερικά παθητικά βάλς. Έτσι έ-

μαθε ότι λεγόταν Άδέλα Πέτροβιτς κι' ότι ήταν χήρα ενός ύπαασπού τού Τσάρου.

Ο Χόλμερ όμως δέν έμεινε καθόλου εύχαριστημένος από τις έρευνές του. Κάτι τού έλεγε ότι αυτή ή γυναίκα τόν κοροΐδιε κι' ότι ήξερε πολύ καλά ποός ήταν ο συνομιλητής της. Ο Άγγλος κατασκόπος περιστατώθηκε λοιπόν κι' αποφάσισε να παίξει άνοιχτά τού παιχνιδι. Συνώδεψε την Ρωσίδα στο ξενοδοχείο της, έμεινε μαζί της τó υπόλοιπο της νύχτας και κατόρθωσε να την άποκομήση μ' ένα έλαστικό ναυρωτικό. Έπειτα έφαξε προσχητικά τά συστάρια της τουαλέτας της, άνοιξε τις βαλίτσες της, άνακάτηψε όλο τόν διαμερίσμα της και καταφερε ν' ανακαλύψη ένα πλήθος συνθηματιών γραμμάτων. Δέν ύπηρχε πειά καμιά άμφιβολία ότι αυτή ή Ρωσίδα ήταν στην υπηρεσία της Γερμανικής κατασκόπιας. Ανάμεσα όμως σ' αυτές τις έπιστολές, βρήκε άκόμη κι' ένα σημείωμα τού ταγματάρχη φόν Μπρέντφο, ο οποίος ήταν διευθυντής της Μυστικής Υπηρεσίας τού Βερολίνου. Ο φόν Μπρέντφο την πληροφορούσε ότι θα την έπισκεπτόταν ένας πρόκτωρ τους από την Ίταλία. Μαζί του έφερε να έπιχερήσουν την κλοπή της έρευνήσεως τών νέων ασφρυσιογόνων άερίων, με τά όποια ο Σίμμοζοθ' άντγμα όπλων τις χημικές συνθέσεις τών Γερμανών. Έπειτα αυτός ο πρόκτωρ θα έφερε για τόν Χόλμερ, όπου τών περιέμενε ο φόν Μπρέντφο τού μέγαρό του, στόν αριθμό 13 της Μανγνεντράσε. Ο Χόλμερ ένθουασμαίνος άτ' αυτή την άνακάληψη, ταπειοτήσε πάλι όλα τά πράγματα τού δοματίου κι' ύστερα ζύπνησε την όμορφη Ρωσίδα μ' ένα παθητικό φίλι.

— Κοίμα, της είπε, όταν εκείνη άνοιξε τά μάτια της. Είμαι ύποχρεωμένος να σε συλλάβο. Δυστυχώς, έχασες τó παιχνιδι και πρέπει να πληρώσεις... Όμολογώ ότι με ληη μου θα σε παραδώσω στους άστυνομικούς...

Εκείνη προσάθήσε να δειαστηρήθη, να δέν τά κατάφερε να τόν ξεγελάσει. Έτσι κλειστήκη στις φυλακές και τουφεκιτρε μ' άπόλυτη μυστικότητα ύστερ' από λίγες μέρες. Ο θανάτος της κρατήθηκε μυστικός, γιατί δέν έφερε οι Γερμανοί πρόκτορες να μάθουν τó τραγικό τέλος της. Ο Χόλμερ είχε άπαρασίσει να πάη μέρος του ένα ψεύτικο αντίγραφο της έρευνήσεως τών ασφρυσιογόνων στόν διευθυντή της Μυστικής Υπηρεσίας τού Βερολίνου, παρουσιάζόμενος σ' αν όν άπο κατακατασκόπου.

Και πράγματι, χωρίς να διστάσει, έθεσε σ' εφαρμογή τó σχέδιό του. Έμεινε τ' όνομα τού άνθρώπου και τού όποιο περιέμενε ή Πέτροβιτς, έφτιαξε ένα πλαστό διαβατήριο και κατάφερε να φθάσει στο Βερολίνο. Τίποτε δέν τόν είχε φοβίσει, τίποτε δέν τόν είχε κάνει ν' αλλάξει τó τολμηρό σχέδιό του. Ήδεια να σκοτώσει τον διευθυντή της Μυστικής Υπηρεσίας, που ήταν ο εγγεφέροος κάθε μεγάλης Γερμανικής άποστολής.

Τό σπίτι τού φόν Μπρέντφο ήταν άληθινό φρούρο. Παντού τοιγυνοδσαν κατασκόποι και άστυνομικοί. Ο Χόλμερ, για να φτάσει ως την άθουσα άνομοής, χρειάστηκε πάνω από μία ώρα. Σε κάθε βήμα τόν σταματούσαν διάφοροι αξιοματικοί, τού ζητούσαν τά χαρτά του, έπειτα τού έκαναν ένα σωρό έρωτήσεις και τόν παρέδίδαν στα χέρια άλλων αξιοματικών, οι όποιοι τού κόναν τις ίδιες πάλι έρωτήσεις, για να δούν αν θα μέρδεσε τά λόγια του. Ο Χόλμερ όμως ήταν σωστός διάβολος. Δέν έκανε καθόλου την ψυχραμία του, μιλούσε τά Γερμανικά σαν μητρική του γλώσσα και τούς έπειθε ότι ήταν ένας από τούς καλύτερους συνάδελφους τους.

Τέλος έφτασε έξω από τó γραφείο τού περιφύρου φόν Μπρέντφο και περιέμενε ύπομονετικά τή σειρά του. Όστόσο, δέν μπόρεσε να συγκατήγη την περιέργεια που τόν είχε κυρτίσει. Κάθε τόσο έμεινε νευρικά τού πιστόλι του και ύπελόγισε πός θα σκότωνε τόν Μπρέντφο. Πήρασε μισή ώρα έννευριστικής άναμοής. Έπειτα ή πόρτα άνοιξε κι' ένας ά-

Ο Χόλμερ θέλησε να διαφύγη...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η αὐτοβιογραφία τοῦ Ἀλεξάνδρου Πάλλη. Μὲ λίγες γραμμὲς. Ὁ ἀντιδηλιγνισμὸς τοῦ. Ἡ ἀκεραιότης τοῦ Μαρούδα. Τὸ μπλιλιεῖται τοῦ Τσιριμάνου. Στὸ καλὰ τῶν ἀχρηστών! Ὁ θυμὸς τοῦ Γιάννου. Ὁ Γαβριηλίδης γιὰ τὸ Γρανίτσα. Ἡ Ἑλληνική, ἀλλὰ ἀρσενική Χαλιμᾶ. Ἡ «Κοκέτες» τοῦ κυκλοφοροῦσαν...σὲ φυλλάδια. Ὁ κ. Λεβίδης ἐξεγειρεῖται.

ΙΑ τὸν πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντα λογογράφου Ἀλεξάνδρου Πάλλη ἐγράφησαν πολλά. Νομίζουμε ὅμως πὺς τὴν πὸ καλὴ βιογραφία τὴν ἐγράψε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του, λίγον καρὸ πρὶν νὰ πεθάνῃ.

Χάριν τῶν ἀναγνωστών μας, δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν αὐτοβιογραφία του αὐτῆ :

«Γεννήθηκα στὸν Πειραιᾶ, στὰ 1851. Εἶμαι ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Σπούδασα στὸ Γυμνάσιο, στὴν Ἀθήνα, καὶ λίγους μῆνες στὸ Πανεπιστήμιο, ὡς φοιτητὴς τῆς φιλολογίας.

Στὰ 1869 πῆγα στὸ Μάντσεστερ κ' ἔγινα ἐμπορ.

Στὰ 1875 πῆγα στὴ Βουδαπέστη, ὅπου ἔμεινα ὡς τὸ 1894, ἔμπορος πάντα. Ἀπὸ τότε κατακτῶ στὸ Ἀλβερσουλ κ' ἀπ' τὸν καρὸ γιὰ δύο ἔτη ὀστέρα ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 97 εἶχε ἀκόμα ὁ Διηγητὴς ὁπαδοὺς στὴν Ἑλλάδα. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἔγραψα τὸ βιβλίο μου. Αὐτὰ εἶν' ἑξα—ὄσπου νὰ πεθάνω».

Πολλὰ εἶνε τὰ ἀνέκδοτα ποὺ διηγούνται γιὰ τὸν πρὸ μικροῦ ἀποθανόντα ἀπόστρατον ἀξιωματικὸν τῆς Χαροφυλάκειας, τὸν μακαρίτην Ἰ. Μαρούδα, ὁ ὁποῖος, μετὰ τοῦ Μπαζαράτζη, ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλειότερους ἐχθροὺς καὶ ἐκείνας τῶν καταπολεμῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀπ' δια τοῦ ἑξῆς ἀνέκδοτου, ἀναφέρομεν ἕνα, χαρακτηριστικὸ τῆς ἀκεραιότητός του ὡς ἀστυνομικοῦ :

Μιά φορὰ, ποὺ ἦταν ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ μακαρίτης Τσιριμάνος, ἔστειλε στὸ Μαρούδα, ἀστυνομικὸ διευθυντὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἕναν ἐνομοτάχην κ' ἔνα μπλιλιεῖται συστατικὸ, παρακαλοῦντάς του νὰ κἀ τίπτερ τοῦ προστατευομένου του.

Ὅταν ὁ ἐνομοτάχης παρουσιάσθηκε στὸ Μαρούδα καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μπλιλιεῖτο τοῦ ὑπουργοῦ, εἶδε μὲ ἔκπληξί του νὰ τὸ ξεσηχῆ καὶ νὰ τοῦ λῆ :

—Ποὺς εἶνε αὐτὸς ὁ Τσιριμάνος; Ἐγὼ δὲν ξέρω κανένα Τσιριμάνο...

Ὁ ἐνομοτάχης τᾶχασε.

Ὁ κύριος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης... τόλμησε νὰ πῆ.

—Πῶς; εἶπε θυμωμένος ὁ Μαρούδας. Ὁ κύριος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, εἶπες; Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης δὲν γράφει ποτὲ τέτοια μπλιλιεῖτα. Πῆγαν ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ μὴ σὲ τιμωρήσω!..

Καὶ πῆρε τὰ κομμάτια τοῦ ξεσηχθέντος ἐπισκεπτηρίου, τὰ ἀποξέσχεσε καὶ τᾶφριξε στὸ καλὰ.

Τρομαγμένος ὁ ἐνομοτάχης, ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ τὸ εἶπε δια τὸν ὑπουργόν.

—Καλὰ, εἶπε ὁ μακαρίτης Γιάννου, θυμωμένος. Ἐνῶσα σου καὶ θὰ τὸν ξαχίσω κ' ἰγὼ!..

Ξιομακτὸς ἦρε νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ νὰ τὸν δόρησῃ στὸν φόν Μπρέντο. Ἡ συνάντησις τους ἦταν ὑπερβολικὰ θεαμῆ. Ὁ Χόλμερ ποὺ διηγῆθηκε πὺς εἶχε ἀποκτήσει τὸ σχεδίαγραμμα καὶ τί κόπος εἶχε καταβάλει ὄσπου νὰ φτάσῃ στὸ Βερολίνο. Ὁ φόν Μπρέντο τὸν ἄκουε προσεχτικὰ. «Ἔπειτα ποὺ εἶπε ἄραγα μ' ἀπάθεια :

—Τὰ συχαρητήριά μου, Οὐίλλιαμ Χόλμερ! Ἐίσαστε ἕνας ἀνηφορτὸς μὲ φαντασία. Κοίμα μονάχα ποὺ δὲν καταλάβατε δι' ἡ δημοφῆ Ἀδέλα Πέτροβιτς ὡς εἶχε στίσιμα μὲ περιφάνη παρὰ, στὴν ὁποία πιστήκατε ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸ ἦθλο σας...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ συνεχίσῃ τῆς εἰρωνείας του. Ὁ Χόλμερ ξαφνικὰ τὸν ἄδειασε κατὰστάθη τὸ πλοῖτόν του καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Ἔπειτα πῆγε τὸ σκεπάζει του, γιὰ νὰ εἶνε πὸ ἐλεύθερος σὲς κινήσεις του, ἵνα ἔξῃ γρήγορα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ θέλῃ νὰ διαφύγῃ. Μὰ δὲν κατάφερε. Στὴ σκέψα συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ φόν Μπρέντο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τοὺς πηροβολισμούς. Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλμερ αὐτῆ τῆ φορὰ δὲν μπόρεσε νὰ διαφύγῃ τὸ θένωτο. Μὰ δὲν φανόταν καθόλου στενωχωρημένος. Κ' αὐτῆ τῆ φορὰ εἶχε ἐπετελεῖσῃ τὴν ἀποστολή του : εἶχε σκοτώσει τὸν φόν Μπρέντο, τὸν ἐγκέφαλο τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ἸΡΧΙΞΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ,
 ποὺ σὰς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο»
 καὶ ἡ «Οἰκογένεια»

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ **ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ**

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ
 τῶν **Α' καὶ Β'** βιβλίων μας
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
 Τοῦ **ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ**
 καὶ
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
 Τοῦ **ΔΟΥΜΑ**, υλοῦ

Παρακαλοῦνται ὁ ἀναγνώστης τῶν περιοδικῶν μας νὰ ἀπευθίνῃ νὰ παραλάβῃ τὰ βιβλία τῶν ἐγκαίρων, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐνὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αὐτὰ 20 χιλιάδες σωματίων, ποὺ ἐτοιμάσαμε.

ΚΑὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀποκατάστασης

Ἀμέσως ὅμως, μετανοήσας γιὰ τὸν βαρὸ λόγο ποὺ εἶπε, διόρθωσε τὴ φράσι του :

—Δηλαδή, θὰ τοῦ...ἀπο νὰ ἴσους ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέσι, πρόσθεσε. Ἄλλὰ ὁ ἀγαθὸς Γιάννου» οὔτε ἐξέσχεσε, οὔτε ἀπέκοψε τὸν Μαρούδα.

Ὁ Μαρούδας ἔμεινε στὴν Καταδίωξι, φόβος καὶ τρόμος καὶ καθαριστῆς τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα.

Ὅταν πέθανε ὁ Στέφ. Γρανίτσας, ὁ Γαβριηλίδης ἔγραψε τὰ ἑξῆς : «Ἦτο προσωριμὸς νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἑλλήνων οἰκονομολόγων, ὁχι τῆς συνήθους δημοσιονομικῆς σχολῆς, ἀλλὰ τῆς ἀσυνήθους πλουτολογικῆς σχολῆς. Ἐμελετοῦσε ἑλληνικὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν λαὸν της, τὸν μελετοῦσε ἐκεῖ ἐυρωπαϊκὰ. Καὶ ἔβαλε φῶτα ἐντέλως νέα, τὰ ὁποῖα παίρνει μαζὺ τοῦ εἰς τὸν τάφον του. Ἦτο ὁ μέλλον. Τώρα εἶνε ὁχι ὁ παρελθόν — οὔτε αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ μείνῃ δι' ἐνα τῶν ἐπιλήθων καὶ ἀχάριστων — ἀλλὰ ὁ σῶσας.

Ὁ Γρανίτσας δὲν ἐπρόφρασε μὰ γίνῃ μὰ προσωπικότης διὰ τοὺς πολλούς. Κ' ὁ ὅμως μαζὺ τοῦ σῶνει μιά μεγάλη ἑλληνική πρωτοτυπία.

Γιὰ τὰ ἀνέκδοτα δὲ τοῦ Γρανίτσα, τὰ Ρουμειλιώτικα, ὁ Γαβριηλίδης ἔγραψε παρακάτω :

«Ὁ Στέφανος Γρανίτσας ἦταν ἕνα εἶδος ἀρσενικῆς Σεχεραϊῆ τῆς Χαλιμᾶ.

Ἦξερε τόσα παραβολὰ αὐτὸς ὅνας, ὅσα ὄλοι ὁ Ἑλληνας μαζὺ.

Ἦσαν δὲ τὰ παραβολὰ του ἕνα εἶδος μαγειρικῆς ἀλά-μυρῆ! Ἐπίκαιρα. Διὰ καθὲ νέον γεγονός τῆς ἡμέρας, πολιτικὸν ἢ κοινωνικόν, ὁ Γρανίτσας εἶχε τὸ παραμῦθόν του, τὸ ὁποῖον περιόσε εἰς τὸ γεγονός, ὅπως τὸ γάντι στὸ χέρι σας, ὅταν εἶνε τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁποῖον φοροῦτε.

Πρὸ ἐτῶν στὰς Ἀθήνας ἐξεδίδετο ἕνα σάκεης Γαλλικὸ μνηστήριον, «Ἡ Κοκτέζ», σὲ καθημερινὰ φυλλάδια, κατὰ τὸ τότε σύστημα τῆς ἐκδόσεως τῶν μνηστήριων.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Λεβίδης διεμαρτύρησεν τότε στὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ἀναδέλφου του, γιὰ τὸ ἀκατάλληλον αὐτῶν.

—Ἀνθωποκίται ἡ κοινωνία καὶ ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος! τοῦ εἶπε.

—Γιὰ;

—Γιὰ καὶ ἡ κοκέτες ἀκόμα ἐκ δίδονται ἰδὸ πέρα εἰς...πεντάλεπτα φυλλάδια καὶ διασπείρονται σ' ἕνα τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος!..

—Καὶ τί πρέτει νὰ γίνῃ; ρώτησε ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

—Ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ εισαγγελεὺς τί κάνουν; εἶπε ὁ κ. Λεβίδης.

—Κρατοῦν καὶ ὁ ἴδιος τὴν...συνέχεια τῶν φυλλιδίων, ὄσπου νὰ συμπληρωθῇ τὸ βιβλίο!.. ἀπάντησε ὁ ὑπουργὸς τῆς Θεμίδος.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ βιβλίο ἦταν μεγάλον, πέρασε τόσος καρὸς, ὄσπου νὰ...συμπληρωθῇ, ὡστε ἡ ὑπόθεσις λησινοήθηκε!..

Ὁ βουλευτὴς Κεραλληνίας Ἀθαν. Τυπάλδος - Μπασιᾶς, ἔγραψε, κατὰ τὸ 1910, μιά βιογραφία καὶ κριτικὴ τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ Καρδοῦτσι, μετ' ἡν ληστοκαίᾳ ψυχῇ του καὶ τῆ ληστοκαίᾳ μορφῇ του, γιὰ τὴν ὁποία μίλησε μάλιστα καὶ στὴ...Βουλή μὰ μέρα.

Ἀπ' αὐτῆ τὴν παράδοξην κοινωνιοπολιτικὴν ἀγορεύσει τοῦ Μπασιᾶ γιὰ τὸν Καρδοῦτσι, στὴ Βουλή, ἔλαβε ἀφορμὴ ὁ Γαβριηλίδης νὰ γράψῃ : «Ὁ βουλευτὴς κ. Μπασιᾶς, ὁ διὰ τόσα καὶ τόσα ἐνδιαφέροντα πηροβολισμοὺς Κεραλληνικῶς τύπος, εἶνε διαρκῆς μέλητι, ἐργασίᾳ, κινήσι καὶ...λησι. Καὶ τὰ προφάνει δια. Κομμάτι, τῶρα; Περί αὐτοῦ ἀμφιβάλλομεν!»

Πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, οἱ τότε καθηγηταὶ τῆς Ἱατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιο ἦσαν, μεταξύ τους, περισσοτέρου γνωστοὶ μὲ τὰ παρατσώκεια τους, κατὰ μὲ τὰ ὀνόματά τους.

Ἀπεκαλοῦντο δηλαδὴ ἀναμεταξύ τους :

Ὁ «Κοκλέας», ὁ «Κουφός», ὁ «Καμπετῆς», ὁ «Κορμαντιᾶς», τὸ «Ὀμωτομπίλας», τὸ «Κολάρος», κλπ.

Πάντα ταῦτα ἀπὸ ἐφημεροῖδα τῆς ἐποχῆς ἐφαρμόζομεν...

Z. B. ΛΑΚΡΟΥΑ